

împotriva superficialității, a prostului gust pe care le propăgă produsele în serie, așa-zisele spectacole divertisment!

Am citit cronică și m-a cuprins și un fel de remușcare și un fel de rușine, că riseseam atât de bine, la... piesa aia, să nu-i mai pomenesc numele! Și cum mă lăsasem înșelată: cronicarul X, și cu toată familia lui, vărsaseră în unison, lacrimi de durere.

de dezolare, tînjind cu toții, tot în unison, după o nobilă și elevată plictiseală!

O săptămînă mai tîrziu, mi-am cumpărat bilet, la aceeași piesă, jurîndu-mi să nu zîmbesc, ca să mă reabilitez în proprii mei ochi — și eventual și în ai altora.

L-am reîntîlnit pe cronicar; de data aceasta însoțit de niște rude din provincie. Se scuza față de ele: „N-am găsit bilete decît în rîndul nouă (de acolo, sigur, interpreții nu-l puteau repera) piesa are un enorm și foarte bine meritat succes! O să vă distrați, o să rîdeți, cum

n-ați mai rîs de mult. E necesar, pentru o lume obosită, obosită, obosită, care are nevoie, de deconectare, deconectare, deconectare”.

Of, of, amărîta de piesă veselă, mi-am zis eu! E ca fata moșului din poveste; ea trebăluiește, ea ține casa, ea e curățică, cumințică, harnică și spornică, dar n-are ochi s-o vadă fata babei!

c r o n i c a h i s t r i o n u l u i

ULTIMA DORINȚĂ A LORDULUI FERRERS

Pe-o pagină a cărțuliei cu coverși aurite, ajunsă prin accident în mîinile mele, acum treizeci de ani, și cuprinzînd înțelepciuni extrase din opera lui Shakespeare stă scris: To her dear son his affectionated mother Iar dedesubtul acestor rînduri, Victoria în semnătură autentică. Și mă gîndeam că nu poate fi cînstă mai mare pentru scriitor decît să ajungă sfîtuitorul regilor, iar cuvintele sale să fie lăsate augustilor prîncipi, împreună cu însemnele heraldice și castelul.

Cîtiva ani mai tîrziu l-am auzit pe un mare dregător spunînd că de-ar fi prin ipoteză, nevoită să aleagă între pierderea Indiei și a pieselor lui Shakespeare, Marea Britanie ar renunța la cea dintîi. Cuminte vorbă și cu miez, cum ne dădurăm seama mai tîrziu. Ascultîndu-l, îmi ziceam că, to-

tuși, acesta este supremul elogiu; cele 1000 de 20/15 cm ale scriitorului să prețuiască mai mult decît 3.000.000 km². Dar pe atunci nu-l cunoscusem încă pe lordul Ferrers.

Nici astăzi nu știu prea multe despre el; la drept vorbind, mai nimic. Știu doar, dintr-o scrisoare a lui Horace Walpole (citată de Claude C. H. Williamson) că, într-o anume zi a anului de grație 1760, lordul Ferrers a fost poștit, în calitate de condamnat la moarte, să-și exprime ultima dorință.

Într-o asemenea împrejurare, falsificatorii de bani — atît de numeroși atunci, pe strîngătoarea insulă, certaii cu legea, de toate soiurile și chiar oameni cumsecade, ar fi dorit să bea, să mănînce pentru ultima oară budincă sau să facă dragoste.

Dar lordul Ferrers nu era un tîlhar de meserie, nici om cumsecade pesemne. Martor la frămîntările veacului, aflase că toate sînt trecătoare. Că omul trebuie să se îngrijească de sufletul său, singura bogăție fără sfîrșit. Așa fiind, asemeni atîtor alți sirs și scholars decapîtați pentru mai nimic, s-ar fi căzut și dînsului să-și petreacă ultima zi pămînteană cetînd „Predica de pe munte.”

Dar lordul Ferrers nu punea preț nici pe plăcerile cîrni și nu credea nici în veșnicie. Era un lord ciudat. A cerut deci să i se citească din Hamlet.

Mi-am spus atunci că, dintre toate, aceasta este adevărata laudă și că alta mai mare nu poate fi.

Ion Omescu